

K jednaosmdesátinám Herberta Tichého

Dne 8. ledna 1936 se narodil v dnes již neexistující vesnici Nové Sedlo v okrese Chomutov pan Herbert Tichý, vynikající regionální přírodovědec a kamarád. Základní školu vychodil v Komofanech u Mostu, kde ho spolužačka seznámila se svým otcem, vyhlášeným pytlákem. Ten malého Herberta jako první zasvětil do tajů přírody. Naučil ho lovit ryby, raky, plést vrše na ryby i ondatry, chytat koroptve do ok a další užitečné věci.

Později se Herbert vyučil v Chomutově elektrikářem a po vojně se odstěhoval do Brandova na Mostecku. Pracoval na dole Nejedlý jako důlní elektrikář. V roce 1968 se přestěhoval do Černčic u Loun, kde byl údržbářem v drůbežárně a kde žije dosud.

Roku 1972 se seznámil s lounským učitelem Josefem Houdou, který byl zároveň okresním konzervátorem ochrany přírody. Ten měl na Herberta velký vliv, podnítil jeho zájem o ochranu přírody a mykologii. Spolu publikovali řadu odborných i popularizačních příspěvků do časopisů a novin. Asi o rok později se Herbert seznámil se zoologem Okresního muzea v Mostě Zdeňkem Bártou. Pod jeho vlivem se důkladně obeznámil s mnoha oblastmi zoologie. Oba byli až do smrti Z. Barty v úzkém kontaktu, často spolu podnikali terénní výzkumy a debatovali nad jejich výsledky. Později se přátelil s dalšími kolegy přírodovědci, s nimiž rád bádá. Šlo o Petra Voženílka, Jana Hromádku, Josefa Novotného, Zdeňka Trávníčka, Vlastislava Vlačihu a další. S těmito přáteli rád cestoval za přírodovědnými zážitky zejména do rumunské delty Dunaje, do Maďarska, Recka a jiných zemí.

Vzhledem ke své všestrannosti byl Herbert během let členem a spolupracovníkem Českého rybářského svazu, Českého mysliveckého svazu, Krajského zoologického klubu v Ústí nad Labem, Českého svazu ochránců přírody, Agentury ochrany přírody a krajiny, České společnosti ornitologické, Vědecké společnosti pro mykologii, Mykologického sdružení a jiných odborných a zájmových spolků. V některých z nich je členem stále.

Dlouhodobě spolupracoval s Odborem kultury Okresního národního výboru v Lounech, kde jako zpravodaj ochrany přírody prováděl zoologický průzkum významných krajinných prvků. Miloší Anděrovi z Národního muzea v Praze předal do sbírek své paleontologické a mykologické nálezy. Se Zdeňkem Bártou z Okresního muzea v Mostě průběžně sledoval a zpracovával avifaunu Lenešického rybníka, mapoval obojživelníky a plazy Brandovské pánve, netopýry na Lounsku se zaměřením zejména na Krásný Dvůr a štolu ve Strádonicích a drobné savce Labských pískovců. Jihočeskému muzeu v Českých Budějovicích poskytl vejce racka chechtavého pro výzkum prenatalního vývoje, pro Agenturu ochrany přírody a krajiny a Správu Chráněné krajinné oblasti České středohoří prováděl inventarizační průzkumy (Velký vrch u Vršovic, Oblík). Jako aktivní člen České společnosti ornitologické se účastnil mnoha průzkumů (hnízdni atlasy, výzkum labutě velké, zimní sčítání kání a další).

Díky neutuchajícímu entuziasmu, pílí a všímavosti se Herbertovi podařilo doložit první výskyt ježka východního na západ od Labe, výskyt bělozubky bělobřiché a netopýra Brandtova na Lounsku a spolu se Zdeňkem Bártou výskyt myšice temnopásé na východním břehu Labe u Dolního Žlebu. S Josefem Houdou má hlavní podíl na vyhlášení Velkého vrchu u Vršovic za Státní přírodní rezervaci, později Národní přírodní památku. Se členy Českého svazu ochránců přírody se podílel na vyhlášení

štoly ve Strádonicích za chráněné naleziště. Ne všechny snahy přinesly pozitivní výsledky, vyhlásit významnou ornitologickou lokalitu Lenešický rybník rezervací se nikdy nepodařilo.

Herbert Tichý byl za svou dlouholetou přírodovědnou, ochránářskou a popularizační činnost oceněn mnoha čestnými uznáními a diplomy (též od Okresního muzea v Mostě). Nejvíce si cení odznaku Global 2000 od Českého svazu ochránců přírody a diplomu z Univerzity Karlovy Za ochranu hub s právem nosit stříbrný odznak. Městský úřad Louny mu udělil ocenění za propagaci přírody okresu Louny.

Sám jsem pana Herberta Tichého poznal v roce 1989. Seznámil mne s ním již vícekrát zmiňovaný kolega Zdeněk Bárta. V průběhu několika následujících let jsme všichni tři vyjžděli na terénní zoologické výzkumy Mostecka a Lounska. Vždy mi na Herbertovi imponovala a stále imponuje šíře i hloubka jeho znalostí. Ač samouk, dokáže být v přírodovědných oborech rovnocenným partnerem velmi vzdělanému profesionálovi. O své bohaté poznatky je vždy ochoten se nezištně podělit. Kromě výborných odborných vědomostí je Herbert známý svou srdečností, otevřeností, osobitým smyslem pro humor a nadhledem. Při mých návštěvách u něho doma rád vzpomíná na dobrodružné dovolené v dunajské deltě v Rumunsku a na mnohé peripetie a vtipné historky. Absolvoval jsem s ním jednu podobnou výpravu autobusem plným milovníků přírody do Řecka. Jeho boдрé glosy dodávaly účastníkům zájezdu dobrou náladu i při dlouhém čekání na hraničních přechodech, při jednání s policií, poruše autobusu, vytrvalém dešti a dalších podobných situacích.

V posledních letech nedovoluje Herbertovi zdravotní stav delší chůzi, přesto je stále aktivní, zpracovává své přebohaté záznamy, publikuje do odborných i popularizačních časopisů, zpravodajů i denního tisku. K dnešnímu dni má na kontě neuvěřitelných 2150 příspěvků. Svému staršímu kamarádu Herbertovi přeji ze srdce do dalších let zlepšení jeho pohybových potíží, zachování duševní svěžesti, elánu a životního optimismu.

Jaroslav Bažant